

Recensie: Nine Night ★★★★****

National Theatre Londen
woensdag 2 mei 2018

foto © Helen Murray

Recensie:

Met *Nine Night* is Natasha Gordon aan haar allereerste theatertekst toe. Het stuk dat geregisseerd werd door Roy Alexander Weise ging op 30 april in première in The National Theatre. Stage designer Rajha Shakiry koos voor een sitcomset. Een keuken en woonkamer zien we waarin het nieuws dat Gloria, de grootmoeder overleden is, reden is om negen avonden te feesten. Wanneer het 24-jarige kleinkind Anita (neergezet door Rebekah Murrell) het beu is om dienstster te spelen, wordt haar al meteen duidelijk gemaakt dat drie zaken niet ter discussie staan bij Jamaicanen: drank, eten en tradities. Hoewel Anita vrijgevochten is en opkomt voor self empowerment, ofwel je leven in eigen handen nemen, is het interessant om vast te stellen dat net Murrells personage een licht conservatieve boog maakt, een half uurtje in de kerk even geloofde in God, of althans dat er iets was, en kleedt ze zich in de traditionele kleuren en kleren die haar tante Trudy heeft meegebracht. Dé sterkte van *Nine Night* is dat het script enerzijds hilarisch is, voor de Jamaicaanse gemeenschap die goed vertegenwoordigd is in het Dorfman Theatre, iets meer dan de anderen gezien de soms zware Jamaicaanse tongval in het Engels. Maar daarnaast behandelt de voorstelling ook enkele heikele kwesties die nu eenmaal bij een overlijden komen kijken. De feestvreugde gaat zeer natuurlijk en golvend hierin over om finaal uit te monden in het besef dat de overledene weg is. Cecilia Noble steelt de show als tante Maggie en doet ons meermaals schateren van het lachen.

Wanneer Gloria overlijdt, is dat een zaak voor haar dochter Lorraine (Franc Ashman), een veertiger, die mama is van Anita. Ze trommelt haar broer Robert (Oliver Alvin-Wilson) en haar halfzus Trudy (Michelle Greenidge) op. Trudy voelt zich de ganse tijd al in de steek gelaten door haar moeder, iets wat Lorraine pareert wanneer ze stelt dat de stervende Gloria meermaals om haar vroeg op haar sterfbed en dat Trudy niet de moeite gedaan had om langs te komen. 'Weet je hoe erg het is om de ontgoochelde blik te zien van een stervende?' stelt ze. Robert vormt dan weer een koppel met de muzikleerkracht Sophie (Hattie Ladbury) die op haar 45ste zwanger is van hem. Hij komt dat te weten wanneer Lorraine dit expres verklaapt. Hij wil echter zijn verantwoordelijkheid niet nemen. Ook al omdat hij kennelijk met racisme geconfronteerd wordt bij Sophies familie: 'Je moeder kijkt naar me alsof ik een dier ben.'

Lorraine zien we deels tegen beter weten in zich uitsloven om elke avond opnieuw het haar gasten naar hun zin te laten hebben terwijl ze zelf een kaarsje brandt en zo dus het spagaat waarin ze leeft, het Westerse model van rouwen in stilte, verdriet en pijn, versus het feestelijke van Zuiderse landen, toont. Serieuze onderwerpen die *Nine Night* onder andere aansnijdt zijn het huis verkopen (Robert wil dat zo snel mogelijk doen zodat dat kan aan de maximaal mogelijke waarde terwijl Lorraine nog te emotioneel verbonden is daarmee en de routine van haar moeder in huis nog wil aanwezig zien). Andere zaken die besproken moeten, zijn de kleren die de overledene zal aandoen. Een belangrijke kwestie volgen tante Maggie want als je je aanbiedt voor Jezus kan je er best maar piekfijn uitzien.

Wanneer de kerkdienst plaatsvindt, wat de timing daarvan is, wie er het woord zal nemen, en nog meer praktische zaken komen ook aan bod. Tot Anita stelt dat haar grootmoeder overwoog om zich te laten cremen wat ook goed voor het milieu is. Het levert een héérlijke replek op van Cecilia Noble als haar tante waarbij de ganse

zaal heel erg moet lachen: 'We don't cook our people!' klinkt het beslist. Lorraine betrappt Trudy en Maggie dat ze al aan het rondsnuffelen zijn om sommige zaken mee te nemen naar huis. Van potentiële 'diefstal' worden ze dan ook beschuldigd terwijl Maggie dat pareert door te stellen dat ze zaken verzet om de geest van Gloria te desoriënteren zodat ze sneller weg zal zijn.

Noble bezingt a capella ook God in een nummer, terwijl George Dennis ook heel wat Jamaicaanse popnummers in de voorstelling integreerde. Finaal trekt Nine Night de kaart van het paranormale wanneer Maggie de geest van Gloria in zich voelt en in haar naam spreekt, wat onder andere meteen de oplossing zal bieden voor de relatiecrisis waarin Sophie en Robert in terecht zijn gekomen. Het beseft dat Gloria er niet maar is, zal trouwens ook Maggie doen verstillen. Net als Anita, mag haar personage dus een mooie boog maken.

< Bert Hertogs >

Nine Night is nog tot en met 26 mei 2018 te zien in het Dorfman Theatre van het National Theatre in Londen.